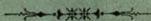

Andrej baron Winkler,

deželni predsednik kranjski.

V spomin desetletnice njegovega predsedništva

Spisal

Ivan Lavrenčič.

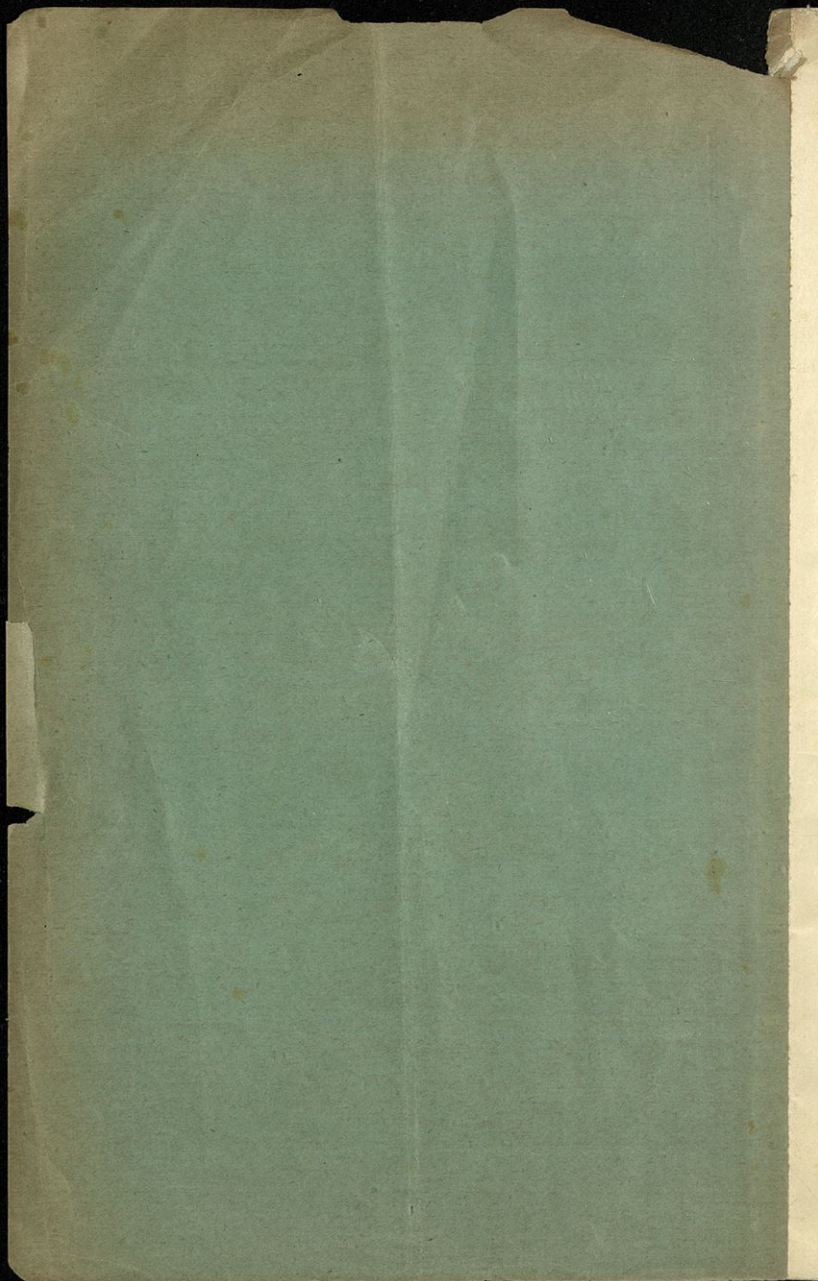

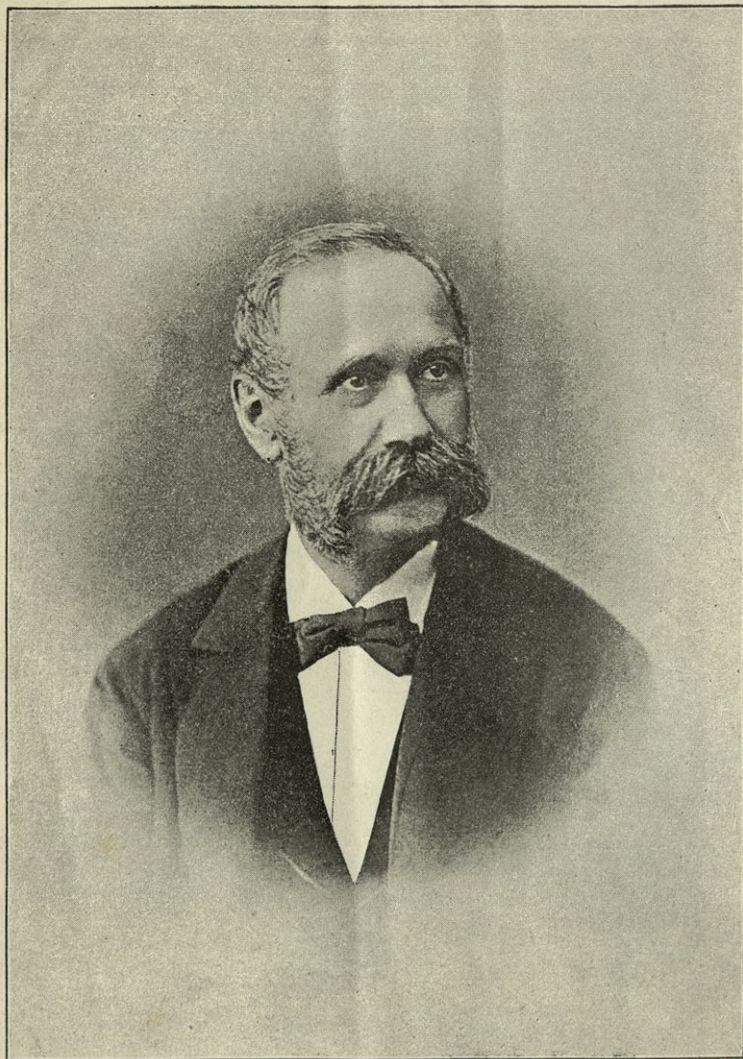
Ponatis iz „Drobtinice.“

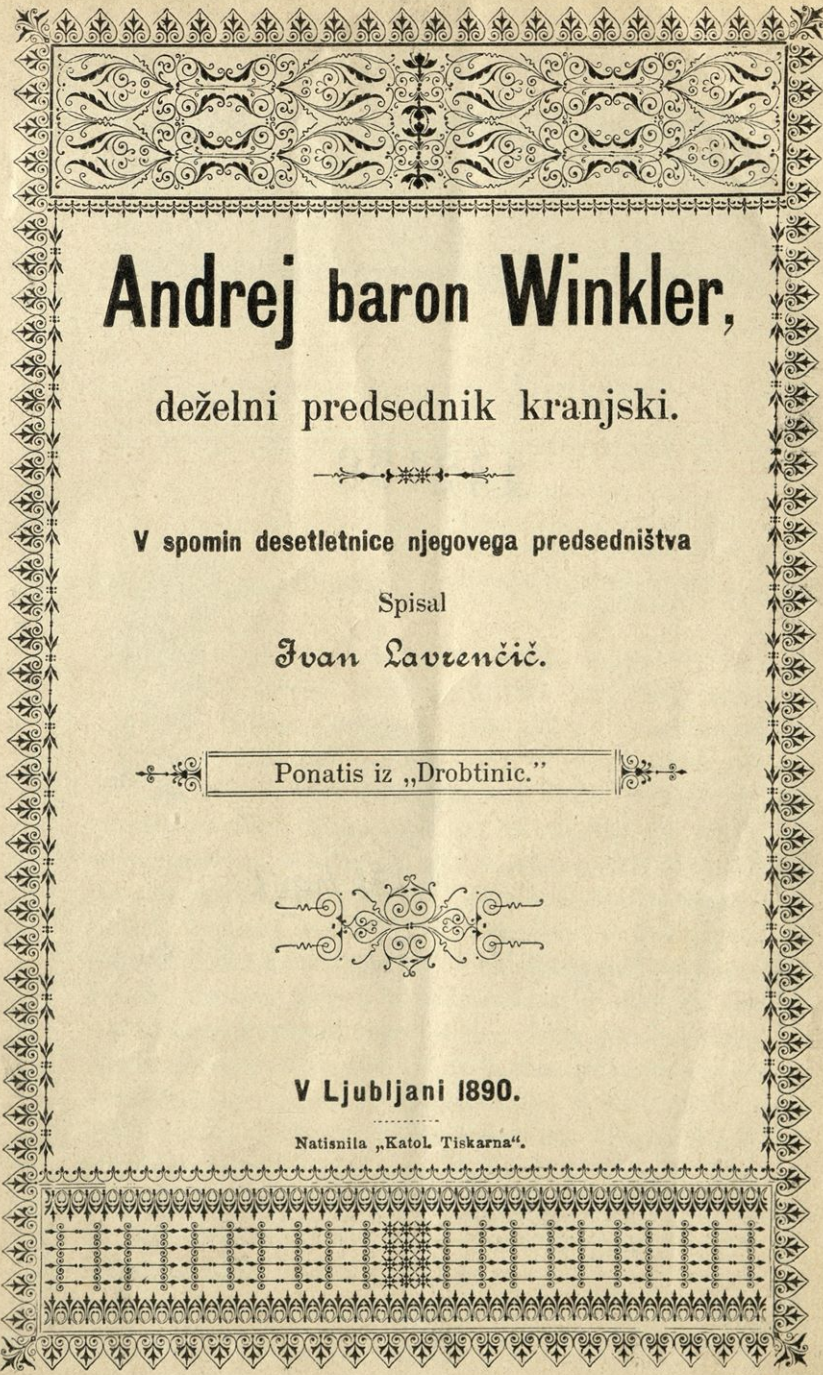
V Ljubljani 1890.

Natisnila „Katol. Tiskarna“.

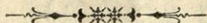

Andrej baron Winkler,
c. kr. deželni predsednik kranjski itd.

Andrej baron Winkler,

deželni predsednik kranjski.

V spomin desetletnice njegovega predsedništva

Spisal

Ivan Lavrenčič.

Ponatis iz „Drobtinic.”

V Ljubljani 1890.

Natisnila „Katol. Tiskarna“.

142 156

142156

N 278/1958

Mr. Fayhan 4.17.57 R 660/57

Andrej baron Winkler,

c. kr. deželni predsednik kranjski itd.

Hvalímo sloveče može . . .

Pridobili so si čast pri rodovih svojega ljudstva in bili hvaljeni že v svojih dnéh.

Sirah XXXIV. 1, 7.

prijetnem in živem spominu ostane izvestno Kranjcem 18. marec l. 1890. Obhajal je tedaj, kakor znano, naš vsestransko in odkritosrčno spoštovani ter ljubljani p. i. gospod c. kr. deželni predsednik *Andrej baron Winkler* — desetletnico svojega neumornega in izredno plodonosnega poslovanja v vojvodini naši, v srčno veselje Kranjske ter slovenskih rojakov naših, kakor tudi drugih mnogobrojnih častilcev svojih izven Kranjske. V prestolnem mestu Ljubljani — dejal bi — so tekmovali vsi razni stanovi, društva, zavodi in zastopi, da so gospodu baronu prostovoljno in presrčno po svojih p. i. gg. predstojnikih, oziroma zastopnikih častitali za častno slavnost ter izrazili zaslužno priznanje in zahvalili ga zaradi neprecenljivih zaslug, dočim je dežela naznanjala brzojavnim in pismenim pôtem svoja vesela in hvaležna čutstva. Naši časniki pa so se spominjali vzvišenega gospoda v uvodnih člankih svojih, v katerih so proslavljali z vznesenimi besedami njega uspehe in vrline.

V polnem soglasju z omenjenimi pojavi se klanjajo p. i. gospodu c. kr. deželnemu predsedniku i »Drobtinice«, katere želé ob enem o tej priliki postaviti mu mali spomenik v teh življenjepisnih črticah.¹⁾ V tem pa nečejo nikakor žaliti dobro znane ponižnosti in skromnosti njegove, temveč vstreči le želji, da narod naš natančneje spoznava vzornega gospoda v njega življenju in delih.

* * *

Porodil se je naš slavljenec dné 9. novembra leta 1825 v okraju okolice goriške, v »Nemški Vasi« ali »Pri Nemcih«, v sredi cesarskega gozda trnovskega, med Trnovim in Lokvami. Selo »Pri Nemcih« je dobilo ime uprav od pradedov gospoda barona in družbine Strasserjeve, ki je došla ob enem z Winkler-jevimi za cesarice Marije Terezije okoli l. 1754 iz »Dunajskega Gozda« — »Wiener Wald« v trnovski gozd. Pozvala jih je tu sem c. kr. vlada, da so uvêdli in razširili lesno obrt; odstopila jim je i nekaj zemljišča za poljedelstvo. Nemška Vas šteje danes sedem hiš, katere obdaja pogozdjeno visoko hribovje. V cerkvenem oziru podrejeno je selo vikarijatu trnovskemu, fare šempaske, v političnem občini trnovski.

Stariši gospodu deželnemu predsedniku so bili kmetovalci in lesni obrtniki. Oče Jernej, jako spoštovan mož, bil je delaven poštenjak; umrl je dné 29. oktobra leta 1849 v najboljši dobi, star komaj 45 let. Bil je on vnukov vnuk onih Winklerjev, ki so prišli iz Nižje Avstrije v današnjo Nemško Vas. Mati Katarina roj. Volk se je porodila v Trnovem, uprav blizo roba trnovskega

¹⁾ S podatki mi je največ pripomogel prečastni g. kanonik in prof. Andrej Marušič v Gorici, več ali manj p. i. gg.: c. kr. vladni svétnik Anton Globočnik, župnik šempaski Blaž Madon, vikarij trnovski Fr. Kodrič ter c. kr. komisarja Fr. Rihar in dr. Fr. Zbašnik. Iskrena jim zahvala!

gozda proti Gorici, od koder je krasen razgled daleč na okrog po Goriškem. Umrla je blaga, pobožna žena dne 17. junija leta 1882; nje pogreba se je udeležil gospod baron osebno.

Imel je gospod Winkler sedem mlajših bratov in eno sestro; razven enega brata živé še vsi. Le ti so dobri kmetje v goriški okolici in na najboljšem glasu pri svojih sosedih. Na domu je sedaj gospodar njegov brat Anton, zeló razumen, pošten in imovit mož; v letih 1871—81 je bil trnovski župan. Ker je on tudi gostilničar, oglašajo se v njegovi hiši kaj radi domačini; a tudi iz okolice goriške, kdorkoli potuje po istem kraju, ustavi se izvestno pri njem.

Prva leta pomladi svojega življenja je preživel mali Andrej pri svojih stariših, katere je jako rad slušal ter bil vzgleden in ljubezniv brat svojim bratom in sestri. Prvi učitelj mu je bil oče Jernej, kateri je svojega sina kaj hitro naučil slovenski-»kranjski« brati. Nato ga je peljal v Gorico v tedanjó c. kr. normalko, da bi — tako so pred odhodom rekli — vsaj eden iz Nemške Vasi znal nemški. Winklerji in Strasserji so se bili namreč, občevaje s sosedi, poslovenili že v drugem rodu. Toda jako nadarjeni in marljivi deček se je naučil mnogo več nego samo nemški. Dasi je nespametno takratno učenje v sami nemščini delalo iz prva tudi njemu težave, vendar se je odlikoval v normalki, kakor tudi pozneje v gimnaziji in v modroslovnih šolah, v vseh šolskih predmetih, vzlasti v latinščini ga ni nikdo izmed sošolcev prekosil. Bil je skoro v vseh razredih prvi odličnjak. H krati se je kmalu s svojo pridnostjo priučil zasebno italijanskega jezika, katerega niso takrat v onih šolah poučevali.

Prvak v šoli se ni prevzel, ošabnosti ni poznal; ostal je vedno ponižen, skromen ter bil izredno dobrohoten in postrežljiv součencem svojim, kateri so ga

ves čas posebno spoštovali in ljubili. Z lepim vedenjem, marljivostjo in izrednimi uspehi — ni čuda, da se je prikupil i učiteljem svojim tako, da so ga že v tretjem razredu normalke vpeljali v prve hiše mesta goriškega, v katerih je ves čas svojih študij v polno zadovoljnost učiteljev in dotičnih roditeljev poučeval deco. Tako je bil Winkler vzgojitelj sedaj že pokojnemu Leopoldu Strassoldi-ju, sorodniku maršala grofa Radetzky-a, ki je bil pozneje nekaj časa deželni poslanec goriški. Zato lahko trdimo, da je on ljudske in gimnazijske nauke često do dna prebavil. Torej je naravno, da je hotel postati profesor ali učitelj na srednjih in višjih šolah ter se je boril s to mislijo, dokler ni dovršil pravoslovnih nauk. Kar smo rekli, dokazuje to, da so ga imenovali že kot pravnika IV. leta za pristava goriške gimnazije, na kateri je učil poleg drugih predmetov dve leti lepopisje, in sicer poslednje brezplačno. Dalo mu je ministerstvo za to pohvalno pismo. Da je on tako pohvalo zaslužil in bil vrlo sposoben učitelj za ta predmet, to priča še sedaj njegova krasna, neprisiljena pisava ter njegov podpis na aktih.

Pravoslovne študije je dovršil gospod Winkler 1849. leta; učil se jih je v prvih dveh letih na Dunaju javno, a v zadnjih dveh privatno. Tedaj je bival nekaj mesecev v Ljubljani, oziroma na ižanskem gradu »Sonnegg« kot domači učitelj grofu Auerspergu, poznejšemu deželnemu glavarju kranjskemu, ki je umrl nekako pred 15 leti v Pevmi pri Gorici. Iz Ljubljane se je preselil v Gorico, kjer je bil gimnazijski pristav, dokler ni dostal z odliko pravnih izpitov v Gradcu. Kot praktikant je stopil v službo pri tedanji mestno-deželni sodniji v Gorici, katera je bila slična poznejši deželni, sedaj okrožni sodniji.

Leto 1848 je vzbudilo narodno idejo. Winkler je spoznal takoj, da mu je potrebno popolno znanje slovenskega jezika v pismu in besedi. V to se je poprijel

z vso vnemo in prirojeno mu marljivostjo slovenščine. Že kot gimnazijski pristav je hodil poslušat gimnazijskega profesorja Premrla, kateri je poučeval slovenščino na ravno ustanovljenem samostalnem tečaju za slovenski deželni jezik.¹⁾ Zadobil je tukaj podlago, na kateri je tako pridno in vrlo napredoval. Po pravi poti je prišel slovenščini do jedra in do dna, vzlasti v pravoslovni terminologiji, naj že zadeva sodnijsko, politično ali finančno upravo; pri vseh namreč je gospod Winkler posloval ter uporabljal priliko, da se je naučil raznovrstne postave na razne razmere praktično obračati in duha teh postav natančno, temeljito razumevati. To dejansko svedočijo njegovi koncepti v raznih njegovih službah, ki so po vsebini in obliki enako v nemščini, kakor v slovenščini izvrstni, o čemer nas tudi več ali manj uverja deželni zakonik kranjski iz zadnjega desetletja.

V vseh treh deželnih jezikih (slovenščini, nemščini in laščini) Primorske ter v sodnijski praksi korenito poučen, dostal je leta 1850 izredno dobro sodnijski izpit pri c. kr. deželni nadsodnji v Trstu. Odtod se je vrnil v Gorico, kjer je bil nekaj mesecev avskultant, potem pristav. Leta 1854 so preustrojili politične oblasti ter imenovali gospoda Winklerja za aktuvarja in malo pozneje za c. kr. okrajnega pristava pri mešanem, to je političnem in sodnijskem okrajnem uradu v Sežani. Preselil se je vnovič v Gorico l. 1858, kjer so mu izročili zemljiško odvezo v goriški kronovini, s katero se je bavil blizu devet let. Kako vzorno je on v tej in prejšnjih svojih službah posloval ter koliko zaupanje si je uprav zato pridobil pri predstojnikih svojih, kaže nam dovolj to, da je l. 1866 tedanji tržaški c. kr. namestnik baron Kellersberg imenoval gosp. Winklerja — *uradno*, ne da bi bil službo razpisal, za c. kr. okrajnega predstojnika v Korminu, uprav na beneški meji, kjer je za časa vojske

¹⁾ V šolskem letu 1847/48.

z Italijo — pač res v zeló težavnem položaju — zastopal in varoval koristi avstrijske v polno zadovoljnost c. kr. vlade. Ob zadnji organizaciji sodnijskih in političnih oblastij na Primorskem leta 1868 postane c. kr. okrajni glavar v Tominu. Tri leta pozneje ga imenujejo za c. kr. vladnega svetovalca, dasi je bil tedaj najmlajši okrajni glavar v Primorski. Leta 1874 se preseli iz Tomina v Trst k namestništvu. Tu je izdeloval najtežavnejša in najvažnejša poročila (referate) v vseh treh deželnih jezikih, spadajoče v deželno kulturo in bogočastje. Imenovan leta 1875 za c. kr. dvornega svetovalca pri namestništvu ravno tam, zapusti leta 1876 Trst in se preseli kot c. kr. dvorni svetovalec na Dunaj k tamošnjemu ravno ustanovljenemu upravnemu sodišču, kjer je bil poročevalec v upravnem in votant v finančnem senatu, dokler ga ni imenovalo Nj. Velič. dné 18. marca l. 1880 za *c. kr. deželnega predsednika* vojvodine kranjske.

Prišel je gospod Winkler kot deželni predsednik na Kranjsko v tedaj jako težavnih in kočljivih razmerah. A šel je na delo, kakor preje povsod, tako tudi sedaj *z dobro voljo, pogumno, z vnetim srcem* za vrle Kranjce, kar je gospod baron sam pripoznal pri slavnostnem obedu njemu na čast v Ljubljani dné 19. marca tekočega leta. Stopil je na trdna in neomahljiva tla *natančnega* in neumornega izpolnjevanja svojih težkih dolžnostij. Šel je pa tudi na delo — o čemer nas poučuje pogled v njega trud — *z duhom in v duhu presvetlega cesarja*, vsem narodom svojim pravičnega, dobrohotnega očeta, ter v svoji osebi z vzorom: *pravega, poštenega, globoko izobraženega, čez vse spretnega in izkušenega, vestnega, pravičnega* in od ranega jutra do poznega večera delujočega uradnika.¹⁾

¹⁾ Prav zanesljive osebe so mi sporočile, da je gosp. Winkler že med 4—5 uro zjutraj pri delu, a zvečer do 9. ure. Istega reda se je držal vedno i kot nižji uradnik. Pis.

Uprav zato je gospod Winkler *srečno* izvrševal še tako težavno delo ter si pridobil v kronovini že doslej toliko zaslug, da je župan ljubljanski, g. Peter Grasselli, pri ravno omenjenem obedu po pravici izpregovoril besede: »In da nam ni vlada ničesar drugega storila, nego izročila načelništvo deželne uprave v roke deželnega predsednika gospoda barona Winklerja, *dovolj je vzroka, da smo vladi iz srca hvaležni.*«¹⁾

Katera pa so dela njegova? — Dolga vrsta jih je. Da bi hoteli naštetiti in opisati vsa, morali bi prepisati deželni zakonik kranjski iz zadnjega desetletja, prepisati vsaj deloma stenografični zapisnik obravnav deželnega zbora ter navesti premnogo drugih dejanj, katera pričajo, s kolikim vsestranskim trudom, s koliko požrtovalnostjo in ljubeznijo je deloval gospod Winkler za prospeh dežele naše. Izvestno pa, da omenjamo le važnejše stvari, prva, neprecenljiva zasluga njegova je, da je podelil deželi (kakor pišejo »Novice« o njega desetletnici) »z voljo neupogljivo, z nekaljeno pravičnostjo uprav v duhu presvetlega našega cesarja *pravi narodni mir*, da po hudih borbah obveljala je v deželi volja cesarjeva in klic njegovega namestnika barona Winklerja: Vsakemu svoje!« Slovincem, v vojvodini v ogromni večini, je priboril, kar jim priznava pravica, dočim ni Nemcem v resnici ničesar odvzel. Dostojno mesto so dobili prvi — v strogem smislu postave — v vseh raznih zastopih dežele: v deželnem zboru in odboru, v trgovinski in obrtnijski zbornici, v deželnem šolskem svetu, v mestnem zboru ljubljanskem in v zastopih drugih občin v deželi, kjer so bili preje v manjšini. Postavno svoje mesto je zadobila tudi slovenščina v srednjih in ljudskih šolah, ne da bi se kratilo učenje nemščine v toliki meri, kolikor je za naše razmere primerno in koristno.

¹⁾ »Laibacher Zeitung«, letnik 109. št. 66.

Ker je pa zadobil narod slovenski v deželi postavne svoje pravice, vzdignil se je v nemških liberalnih listih ljut vihar proti gospodu Winklerju; razsajal je besno nekaj let, a naposled se polegel in utihnil, ker mu ni mogel nikdo dokazati krivice, vzlasti pa, ker so bile nove naredbe popolnoma postavne in po potrebi utemeljene. Pomisliti je treba, da more v težavnih in sitnih zadevah edino le postava kazati pot do miru in edinosti. Da so bile njegove naredbe tudi umestne in praktične, kažejo uspehi. Vse to je potrdila svečano desetletnica gospoda deželnega predsednika, o kateri so mu Slovenci in *Nemci* v deželi — vsi prostovoljno, neprisiljeno — izrazili resnično in najsrčnejše sočutje.

Izredne uspehe je dosegel gospod baron Winkler tudi na *gospodarskem polju*. Pospešil je izvrševanje zemljiške odveze in skrbel, da so se zboljšale ceste. Pripomogel je največ, da se je izdelal in vpeljal novi cestni in cestni volilni zakon, s katerim so se odstranile največje napake, ki so se udomačile pod prejšnjim zakonom. Stalne zasluge si je pridobil v *deželni kulturi*. Pazil je strogo, da so se v to stroko spadajoči zakoni izvrševali, kakor tudi deloval na to, da so se izdelale nove postave, katerim je smoter, da se povzdigne kmetijstvo in živinoreja; tako n. pr. zelo važen bode zakon iz njegovega peresa, kateri je sklenil lanski deželni zbor o povzdigi živinoreje; sankcija istega pričakuje se v kratkem. Veliko zaslugo ima gospod baron tudi v tem, da se s pomočjo melioracijskega (izboljševalnega) zaklada vrše popravne stavbe pri hudournikih in potokih, ki so preje toliko škode povzročevali. Važen za občine in posestnike skupnih zemljišč je zakon o razdelbi skupnih zemljišč in uredbi dotičnih skupnih pravic do njih uživanja in oskrbovanja v Kranjski. Temu zakonu, pri katerem je gospod deželni predsednik sodeloval, je posledica, da se bodo razdelili skupni pašniki in drugo bolj ali manj

nerodovitno ozemlje; izboljšali je bodo posamni posestniki. Njegovo delo je tudi postava o pogozdovanju Krasa. Važnega pomena je *zdravstveni zakon* iz leta 1888; izdelal ga je gospod Winkler. Isti zakon, ki se je pri nas že vpeljal, posnemajo sedaj v drugih kronovinah. Na polju *pouka* se je pod njegovo upravo veliko storilo. Na gimnaziji ljubljanski so se uvedle slovenske paralele, na pripravnici se je uvedla, oziroma razširila, slovenščina kot učni jezik. Ustanovila se je dolga vrsta ljudskih in obrtnih šol, mnogo se jih je razširilo.

Vrlo moč je bil g. baron Winkler v *deželni zbornici*. Od leta 1880 do danes skoro ni bilo seje, v kateri bi ne bil on govoril ter pospeševal delo z bogato svojo izkušnjo. To so pripoznali in pripoznavajo soglasno naši deželni poslanci, njim na čelu deželni glavar gospod dr. Josip Poklukar, vzlasti v seji iz dné 22. oktobra leta 1888 v teh-le besedah: »Zahvaljujem se pri tej priliki posebno našemu čast. gosp. deželnemu predsedniku. Zeló me je veselilo, da se je načelnik manjine (gospod baron Apfaltrern) tega zbora pri neki priliki zadnje dni izrekel, da je večina slavnega zbora posebno zaradi tega v gospodarskih vprašanjih dosegla večje uspehe, ker ji je bila naklonjena sedanja vlada. Gospóda! prepričan sem, da, ako smo dosegli uspehe, pripomogel je k temu v *prvi vrsti* naš neposredni zastopnik vlade v naši sredini. Zaradi tega sem prepričan, da v smislu vseh govorim, ako se prečastitemu gospodu deželnemu predsedniku zahvaljujem za gorko zastopanje interesov naše dežele in neumorno sodelovanje pri vsem delovanju v našem zboru.«¹⁾

Kakor v državno-uradnem poslovanju, enako neumorno delaven je bil gospod Winkler v raznih *ljudskih-narodnih zastopih*. Pričenši z ustavno dôbo od l. 1861,

¹⁾ »Obravnave« dež. zbora kranjskega v Ljubljani. Str. 295.

bil je 19 let nepretrgoma deželni poslanec v goriškem deželnem zboru in prvih šest let, dokler je bival v Gorici, tudi deželni odbornik; l. 1877 je postal deželnega glavarja namestnik. Pridobil si je tu zaslugo, da je v deželnem odboru — med petero odborniki edini Slovenec — uvedel, na stališču enakopravnosti, s pomočjo tedanjega deželnega glavarja goriškega, Vil. Pace-ta in odvetnika dr. Karola Doljaka — *slovenski jezik* poleg italijanskega v *deželni urad*. Pač res redka zasluga, tembolj, ker dotlej še nikjer ni doživel naš jezik te časti, in drugič, ker so po tem vzgledu tudi vsi drugi uradi slovenskih županij v goriški kronovini vpeljali slovenščino kot uradni jezik. Istotako je imel g. Winkler, c. kr. okrajni glavar v Tominu, slovenščino za uradni jezik pri okrajnem glavarstvu za občine in stranke slovenske. Trajna zasluga njegova kot deželnega poslanca in odbornika je tudi, da je priporil popravo volilnega reda goriškega, to je, razdelitev velikega posestva v dve skupini: *v laško*, h kateri pripada okraj gradiščanski, izvzemši slovenske posestnike v Brdih, ter *slovensko* skupino, kamor spadajo i laški in nemški posestniki v Gorici ter posestniki slovenskih okrajev na Goriškem. Slovenski veliki posestniki imajo odtod, če so edini, izvestno tri svoje zastopnike v deželnem zboru, to je, enako število z Lahi.

In ko so obveljale direktne volitve v državni zbor, volili so goriški Slovenci v letih 1873 in 1879 gospoda Winklerja tudi za državnega poslanca; poslaniška zbornica pa v finančni, pravni in druge odseke; često je bil izvoljen i v delegacijo. Da je on tu izborno zastopal svoje volilce, svedoči med drugim njega poročilo volilcem iz leta 1879. Za deželnega predsednika imenovan, odpovedal se je leta 1880 državnemu in deželnemu poslanstvu. Kot c. kr. okrajni glavar v Tominu je bil gospod Winkler ob enem ves čas, to je, šest let načelnik

tamošnjemu okrajnemu cestnemu odboru, kjer je zidal ceste na vseh stranéh v okraju brez zemljemercev in z malimi stroški.

Vzoren in zaslužen v službi presvetlega cesarja ter istotako kot zastopnik ljudstva, zavzema gospod deželni predsednik — marsikateremu v lep vzgled — častno mesto v *živi veri, v pravem katoliškem mišljenju in življenju*. Z Bogom in v Bogu on živi ter uverjen z apostolom, da »Ne tisti, ki sadi, ne kdor priliva, je kaj, temveč le Bog, ki rast daje,«¹⁾ pričinja in izvršuje dela svoja. O tem nas kaj lepo poučuje med drugim njegova prva zasebna pot v Ljubljano, kamor je prišel l. 1880, da se je o tem in drugem posvetoval ter pogovoril s prednikom svojim, vitezem Kallino. Prva stopinja bila mu je tedaj v frančiškansko cerkev, kjer je v goreči molitvi zahvalil Boga za podeljene mu dobrote in njemu izročil sebe in usodo kranjske dežele. Bogu udan je gospod Winkler od nekdanj zvest in pokoren sin svete matere katol. cerkve; dolžnostij svojih do nje nikdar ne zanemarja. Tudi v stiski nujnih opravil ne opusti sv. maše ob nedeljah in praznikih, kakor ne preje kot nižji uradnik, enako ne sedaj kot deželni predsednik. Tudi gledé na prejemanje sv. zakramentov, na post in druge cerkvene dolžnosti je gospod baron vzgled vernega, dobrega katoličana. In ko potuje po deželi, prva pot mu je vselej v farno cerkev, da počasti Boga, o čemer nam priča dolga vrsta vzgledov. Vnet kristijan je gospod predsednik goreč častilec Matere Božje. Ko je bil dné 15. maja leta 1881 v Vipavi, šel je zjutraj za rana v Log k Mariji Devici na božjo pot, kjer je vsem prisotnim v spodbudo dalje časa klečé pobožno molil.

Znano pa je, da: »Tem, ki Boga ljubijo, vse v dobro izide.«²⁾ Dobri oče nebeški ni zapustil blagega

¹⁾ I. Kor. 3, 7. — ²⁾ Rim. 8, 28.

gospoda predsednika, podpiral ga je vedno v njegovem vsestranskem, težavnem in često jako kočljivem delovanju ter bogato blagoslavljal njegov trud; — saj to svedočijo že omenjena dejanja njegova.

Dobrohotna so mu nebesa tudi v zasebnem družbinskem življenju. Dala so mu zvesto, preskrbno in blago, njega vredno velerodno gospo soprogo *Marijo*, rojeno Persoglia, in sedem nadepolnih otrok. Najstarejši sin baron *Egon* je sedaj c. kr. okrajni komisar v Radoljici, baron *Filip* c. kr. vladni praktikant pri namestništvu v Trstu, baron *Alfred* je c. in kr. kadet naše mornarice in baron *Maks* je še v šolah. Izmed treh hčerá je poročena baronica *Marija* z gosp. grofom Pace-tom, c. kr. dvornim svetovalcem in deželnega predsednika namestnikom v Črnovicah v Bukovini, baronici *Andreana* in *Melita* sta pri stariših svojih v Ljubljani. Vsem svojim otrokom je gospod baron ljubezniv in preskrben oče, kateremu je bilo in je vzlasti na tem, da so se vzgojevali in se vzgojujejo v strogo versko-nravnem in domoljubnem duhu.

Zaslužnemu gospodu baronu je jako naklonjen naš presvetli cesar. Zaslužno ga je odlikoval že kot okrajnega predstojnika v Korminu z vitežkim križem Franc-Jozefovega reda in leta 1883 z redom železne krone II. vrste ter ga povzdignil tedaj v baronski stan.

Cenili in spoštovali so gospoda Winklerja vsi njegovi predstojniki še celó v časih, ki niso bili prijazni Slovencem, ker so ga spoznavali kot izvrstnega uradnika in delavca. Tako mu je dala prelepo spričevalo c. kr. deželna nadsodnija v Trstu, kakor so ga tudi razna ministerstva počastila s prav toplim in odličnim priznanjem. Spoštovali so gospoda Winklerja povsod njegovi tovariši v uradu, kakor ga sedaj kot očeta ljubijo njegovi podložniki.

Istotako se je priljubilo njegovo ime ljudstvu, kjerkoli je posloval, uvidevšemu, da izredno prijazni, ponižni in vsakemu pristopni gospod ž njim čuti, je ljubi in pozna njega težnje ter želi in se trudi z vsemi svojimi močmi v bēdi mu pomôči. Uprav zato skazuje in mu je skazovalo — od najvikšega do najnižjega — neomejeno zaupanje svoje vzlasti s tem, da ga je volilo na Goriškem v razne zastope svoje, kakor tudi odlikovalo, ker je njega imenovalo za častnega občana; tako na Primorskem: v Sežani, v Korminu, Kastvi itd., kakor na Kranjskem: v Ljubljani in skoro v vseh mestih, trgih in občinah na deželi.

To in presrčni pojavi o desetletnici njegovi v Kranjski od Slovencev in Nemcev, vseh stanov in krajev — govoré pač glasno dovolj, kako globoko je v prebivalstvo seglo barona Winklerja ime, kako spoštovan in ljubljen je naš gospod deželni predsednik, katerega naj nam ljubi Bog ohrani zdravega, srečnega na čelu uprave kranjske še mnoga, mnoga leta ter blagoslavlja, kakor doslej, i v bodoče dela njegova!

To srčno želé »Drobtinice« in ž njimi izvestno mnogobroino število drugih.

*Oktober 1892. Šel v pokoj.
Odlikovan.*

